

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 651/2021
14.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., које заступа Душан Дробњаковић, адвокат из ..., против тужених ЈП „Србијашуме“ Београд, Шумско газдинство Пријепоље и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одљење у Ужицу, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5418/19 од 13.10.2020. године, у седници већа од 14.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5418/19 од 13.10.2020. године и предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријепољу П 424/19 од 16.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено према туженима да тужиоци имају право својине са уделом од по $\frac{1}{4}$ идеалног дела на непокретности – земљишту које се води као део кат.парцеле број .., зване ..., по култури пашњак 5. класе у површини од 0.21,41 ha и пашњак 6. класе у површини од 0.19,99 ha уписана у листу непокретности број .. КО ... на име Републике Србије, право коришћења ЈП „Србијашуме“ Београд са уделом од 1/1 и то у мерама и границама плаца и прилазног пута опредељеним у изреци, што су тужени дужни да признају и трпе да се тужиоци упишу као власници непокретности са уделом од по $\frac{1}{4}$ идеалног дела код Службе за катастар непокретности у Пријепољу. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 860.860,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5418/19 од 13.10.2020. године, првостепена пресуда је преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди према туженима да тужиоци имају право својине са уделом од по $\frac{1}{4}$ идеалног дела на непокретности – земљишту које се води као део кат.парц. број .., звана ..., по култури пашњак 5. класе у површини од 0.21,41 ha и пашњак 6. класе у површини од 0.19,99 ha, уписане у листу непокретности број .. КО ... на име Републике Србије, право коришћења ЈП „Србијашуме“ Београд, са уделом од 1/1 и то плаца у наведеним мерама и границама, у површини од 0.04,95 ha и прилазног пута у наведеним мерама и границама, у површини од 0.00,45 ha, што су тужени дужни

да признају и трпе да се тужиоци упишу као власници ове непокретности са уделом од по 1/4 идеалног дела код Службе за катастар непокретности у Пријепољу. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да плате туженој Републици Србији трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закоан о парничном поступку – ЗПП у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

Основано се у ревизији указује да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези са чланом 394. ЗПП, а која је била од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде, што је ревизијски разлог предвиђен одредбом члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП, као и да због погрешне примене материјалног права чињенично стање није правилно и потпуно утврђено.

Преиначујући побијаном одлуком првостепеног суда, другостепени суд је навео да је погрешан закључак да су испуњени услови за стицање својине грађењем на туђем земљишту будући да је тужилац тражио да се утврди да има право својине на плацу и прилазном путу не наводећи било какав грађевински објекат и не тражећи утврђење земљишта за редовну употребу тог објекта, те да у поступку није утврђено на којој се парцели налази грађевински објекат да би се на основу његовог положаја и намене могла да утврди површина земљишта за редовну употребу.

Међутим, према утврђењу првостепеног суда, правни претходник тужилаца ДД, у својству купца и ЂЂ и ЕЕ, у својству продаваца, су закључили и у суду оверили купопродајни уговор 13.12.1968. године којим су продавци продали правном претходнику тужиоца део кат. парцеле .., која је у катастру 1954. године била уписана на име продаваца, а што одговара садашњој катастарској парцели број .. КО ..., која је уписана у листу непокретности као државна својина са правом коришћења ЈП „Србијашуме“. Вештачењем није могло да се утврди како је спорна парцела престала да се води на продавца, а утврђено је да је упис тужених извршен „на основу пријаве“, без навођења правног основа за такав упис. Супротно наводима другостепеног суда, првостепени суд је увиђајем на лицу места утврдио да на спорном земљишту постоји кућа која се састоји од приземља и спрата, да је укопана на стрмој десној обали Лима, да до ње са јавног пута води земљани пут, да се на делу окућнице налази врт и помоћни објекат – шупа под бетонском плочом, од тврдог материјала, да је породична кућа изграђена 1969. године, да се састоји од окућнице и дела плаца под косином. Изведен је и доказ вештачењем од стране вештака архитектонске струке на околност површине земљишта које је неопходно за коришћење и одржавање куће, са приступним путем и утврђено да то у великој већини представља површину парцеле.

У ситуацији када је првостепени суд свој закључак о основаности тужбеног захтева извео на основу увиђаја, писаних исправа, одговарајућих вештачења и исказа сведока, другостепени суд није могао да изведе другачији закључак од оног који је

извео првостепени суд, а да не закаже расправу и оценом изведених доказа утврди постојање или непостојање битних чињеница од значаја за примену члану 24. Закона о основама својинско правних односа или неког другог основа стицања права својине на спорној непокретности, будући да суд није везан у погледу основа постављеног тужбеног захтева.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци поседују оверени писани уговор о купопродаји спорног земљишта које се у моменту куповине у катастру непокретности водило на продавце, а који су, како је утврђено, оспоравали и каснији упис земљишта као (тадашње) друштвене својине, а неспорно је и да се тужиоци и њихов правни претходник налазе у несметаној државини спорне непокретности преко 50 година. Првостепени суд при том утврђује да се ради о обичној стрмини обраслој шибљем. У светлу свих ових чињеница потребно је да се и оба тужена јасно и недвосмислено изјасне о разлозима оспоравања тужбеног захтева, јер се то не може из списка поуздано утврдити.

У поновном поступку другостепени суд ће отклонити пропусте на које је указано овим решењем и донети правилну и закониту одлуку.

На основу одредбе члана 415. став 1. и 416. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић